

Pääsiäisviikon terveiset Nicaraguasta!

Takana neljä kuukautta vuosiraportointia, seurantamatkoja, Bolivian kirkon vaalit ja toukokuussa pidettävän kumppanuuskonsultaation valmistelua. Ja Venezuelan tilanteen jännittämistä.

Semana Santa eli Pyhä Viikko on alkanut ja pääsen vihdoon uutiskirjeen pariin. Ulkona pauhaa musiikki, kun väki täällä Karibian rannikolla valmistautuu suureen juhlintaan – suurimmalle osalle viikko ei suinkaan ole hiljainen eikä pyhä, vaan helteisen ja aurinkoisen kuivan kauden kohokohta, jolloin kansa vaeltaa rannoille kuten meillä juhannuksenviettoon konsanaan. Kuivuus on kova koettelemus, kaupunki kärvistelee kuumuudessa ja vesi on loppumassa – myös meidän kaivostamme. Poliittisesti ja yhteiskunnallisesti jännittynyt tilanne jatkuu täällä Nicaraguassa, tänään kun kirjoitan tätä, on mielenosoitusten alkamisesta kulunut tasan vuosi. Satoja nuoria opiskelijoita on menettänyt henkensä ja satoja istuu vankilassa. Samoin Venezuelassa jatkuu jännitys ja kaaos.

tientekoa San José de Leonissa

Kuulumisia Kolumbiasta

Tammikuu meni vuosiraportoinnin merkeissä, mutta helmikuussa pääsin vuoden ensimmäiselle kenttämatkalle. Tarkoitus oli mennä viikoksi Venezuelaan ja sieltä sitten Kolumbiaan, mutta toisin kävi. Lento oli juuri samana viikonloppuna, jolloin Venezuelaan piti saada humanitaarinen apu Kolumbian ja Brasilian rajojen yli maahan. Tilanne oli niin räjähdysaltis, ettemme saaneet matkallemme lupaa. Niinpä sain viettää kaksi viikkoa Kolumbiassa, mikä olikin todella tarpeen sillä pystyin käymään sekä Antioquiassa, jossa on käynnissä

uusi rauhan ja sovinnon työtä edistävä kehitysyhteistyöhanke, että Araucassa, jossa kävin seuraamassa miinaonnettomuuksissa vammautuneiden tukihanketta.

Kolumbian rauhanprosessi on vaikeuksissa, sillä uudella, viime vuonna valitulla presidentillä ei näytä olevan halua rauhaan. Hänen tavoitteensa on muuttaa suurin ponnistuksin aikaansaadun rauhansopimuksen sisältöä juuri tärkeimmiltä osin eikä ole täyttänyt sopimuksen ehtoja mm. maakysymyksessä. Sissijärjestö FARC:in taistelijat luovuttivat aseensa ja heidät sijoitettiin erityisille sijoitusalueille odottamaan sopimuksessa heille luvattua maata, jonka piti antaa heille mahdollisuus sopeutua takaisin yhteiskuntaan, mutta sitä ei ole kuulunut. Nyt he istuvat toimeettomina odottamassa, mitä tapahtuu kun kuukausittainen tuki loppuu elokuussa – mihin mennä, mitä tehdä. Osa on jo lähtenyt alueilta muualle työtä etsimään, osa on palannut kotikyliinsä ja osa on ottanut maa-asian omiin käsiinsä. Hyvällä tavalla, kuten meidän ja Kolumbian luterilaisen kirkon yhteisessä hankkeessa Antioquiassa, noin 6 tunnin matkan päässä Medellinin kaupungista. Tämä Väkivallasta sovintoon –niminen hanke on osa kirkon panoksesta rauhan ja sovinnon työhön: entisiä sissitaistelijoita ja maaseutukyliä asukkaita, suuri osa heistä maansisäisiä pakolaisia, joita Kolumbiassa on yli 7 miljoonaa, autetaan löytämään sovinto ja katsomaan eteenpäin. Psykososiaalista tukea yhteisöille on annettu ja rauhan edellytyksiä vahvistettu kylissä kaikenlaisen keskinäisen kanssakäymisen kautta. Hanketta toteutetaan tällä hetkellä kolmessa eri paikassa. Kävin tällä matkalla jälleen San Jose de Leonissa, pienessä vuoristokylässä, jonka liepeiltä entiset farccilaiset ostivat itse maata laittamalla yhteen alun toimeentuloa varten saamansa tuen. Siitä on tullut erinomainen esimerkki, johon tulee uusia asukkaita myös muilta sijoitusalueilta. Kyläläiset ovat hyväksyneet uudet naapurinsa, jotka ovat rakentaneet itse alueelle tien ja omat vaatimattomat talonsa sekä ruvenneet mm. harjoittamaan kalankasvatusta ja maanviljelyä. Ulkoa tulevaa väkivaltaa puolisoitilaallisten joukkojen taholta pelätään kuitenkin myös siellä, joukkoja on nähty jo lähellä kylää. FARC:in aseiden luovutuksen jälkeen nämä joukot ja toinen sissijärjestö ELN ovat nimittäin vahvistaneet asemiaan ja väkivalta jatkuu heidän alueillaan edelleen.

Toinen vierailukohde Llano Grande olikin sitten ikävämpi esimerkki, sillä siellä ei ole maata eikä siis mitään tuotantoakaan, ja ihmiset ovat turhautuneita odotukseen. Hankkeen avulla kuitenkin myös siellä oli saatu aikaan positiivisia tuloksia; esim. juridista ja psykososiaalista tukea annetaan myös siellä.

San Jose de Leonin kylänjohtaja Rubén, entinen sissipäällikkö

Llano Granden sijoitusalue

Araucan maakunnassa Venezuelan rajalla miinat räjähtelevät yhä ja vammautuneiden määrä nousee. Hankettamme siellä toteuttaa Luterilainen maailmanliitto, ja sillä on ollut suuri merkitys miinauhrien elämän kohentamisessa. Heillä on nyt oma järjestö ASODIGPAZ, jonka perustamista ja toimintaa tuemme ja joka on saanut äänensä kuuluviin sekä paikallisesti että kansallisesti. Oikeusapua ja psykososiaalista tukea annetaan vammautuneille ja heidän perheilleen, ja useat ovat sen kautta jo saaneet pienen mutta jatkuvan korvauksen eli eräänlaisen eläkkeen valtiolta. Vertaistuki on tärkeää ja sen antamiseen on nyt luotu verkosto, jonka avulla kaikki pääsevät siitä osalliseksi. Pahimmin vammautuneille saatiin viime vuoden lopulla myös annettua pieni elämistä helpottava paketti, jossa mukana joitain välttämättömyystarvikkeita kyseisen henkilön tarpeiden mukaan (esim. patja maalattialla nukkuvalle). Kävin myös tapaamassa Lucreciaa, jonka traagisen tarinan jaoin kanssanne yhdessä edellisistä uutiskirjeistä. Lucrecia menetti miinaonnettomuudessa miehensä ja poikansa; hän jäi eloon, mutta menetti toisen jalkansa, osan oikeasta kädestään – ja elämänhalunsa. Nyt hän on mukana hankkeessa ja saa psykososiaalista tukea, jota mistään muualta hänelle ei tarjottu. Hankkeen tarjoaman juridisen tuen avulla hän on myös vihdoin, vuosia onnettomuutensa jälkeen, saamassa pienen vammaiseläkkeen valtiolta.

Lucrecia

ASODIGPAZ-järjestön hallituksen jäseniä, hankekoordinaattori Magaly ja minä

Venezuelalaisten hätää

Kuten varmasti olette Suomenkin tiedotusvälineiden kautta kuulleet, Venezuela on romahtanut ja miljoonat venezuelalaiset joutuneet jättämään maansa ruoan ja lääkkeiden loputtua. Naapurimaa Kolumbia on ottanut vastaan suurimman osan Venezuelan pakolaisista, ja rajan yli vyöryy päivittäin lisää sankoin joukoin. Lähetyksseura oli viime vuoden puolella mukana tukemassa Luterilaisen maailmanliiton toteuttamaa humanitaarisen avun hanketta, joka loppui joulukuussa. Siinä oli mukana lähes 2000 miestä, naista ja lasta ja heidän lisäksi vielä noin 5500 perheenjäsentä. Kävimme hankkeen toteutusalueella ja haastattelimme useita hankkeessa mukana olleita ihmisiä. Toimeentulon vahvistamiseen tähdänneet kurssit ja pieni alkupääoma ovat olleet heille hyvin merkityksellisiä ja auttaneet useita perheitä uuden elämän alkuun. Jatkoa toivoivat kaikki.

Venezuelan pakolaisten asumuksia

Hankkeen työpajalaisia

Bolivian luterilaisella kirkolla uusi johtaja

Maaliskuun lopulla sitten oli matka Boliviaan. Kumppanimme IELB, Bolivian ev.lut.kirkko sai vaaleissa uuden hallituksen: 8 vuotta kirkon johtajana toiminut pastori Emilio Aslla väistyi ja tilalle tuli pastori Germán Loayza. Pastori Germán oli kirkon johtaja kahteen otteeseen 90-luvulla ja oli jo eläkkeellä, mutta päätti ottaa vastaan haasteen luotsata kirkkoa seuraavat 4 vuotta. Yhteistyö jatkuu vahvasti, hankkeita kirkon kanssa on tällä hetkellä neljä.

IELB:n uusi (vas.) ja väistynyt johtaja

Yleiskokousedustajia

Pääsin pitkästä aikaa käymään myös lapsityöläisten tukihankkeessa Potosin kaivosalueella, Llallaguassa. Siellä oli suuri joukko iloisia lapsia ja nuoria odottamassa, monet heistä tuttuja jo monen vuoden takaa. Sain hyviä uutisia: näiden vuosien aikana on 21 nuorta päässyt ylioppilaaksi ja monet heistä ovat nyt tuellamme päässeet opiskelemaan. Nenäpäivävideoissakin esiintynyt kaivospoika Roly on opiskelemassa sairaanhoitajaksi, joskin tällä hetkellä suorittamassa asevelvollisuuttaan, Davidilla on oma parturibisnes ja alaisia, Estefani opiskelee kirjanpitäjäksi. Uusia lapsia on tullut mukaan hankkeeseen, joten tukea tarvitaan vielä paljon ja kauan!

Iloa työn ohessa – odotukset korkealla!

12-vuotias Wilder koruntekkurssilla

Roly armeijassa

Parturi David

Kiitos

Yksi lempikohdistani Raamatussa sanoo näin: Älkää väsykö tekemästä sitä, mikä hyvää on. (2. Tess. 3:13). Te ette ole väsyneet tukemaan työtä Latinalaisessa Amerikassa, siitä teille sydämellinen kiitos. Työtä on paljon, mutta sen tulokset palkitsevat satakertaisesti!!

Arja Koskinen

Olen toiminut Latinalaisen Amerikan aluepäällikkönä vuodesta 2014. Kotipaikkani on Nicaragua, josta käsin hoidan työtämme Boliviassa, Kolumbiassa ja Venezuelassa alkuperäiskansojen, etnisten vähemmistöjen ja muiden haavoittuvien väestöjen parissa.

Rukousaiheet: Venezuelalaiset ovat edelleen valtavassa ahdingossa. Pastori Gerardo Venezuelan luterilaisesta kirkosta pyytää rukouksianne!

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi Arja Koskinen